

**ТРАНСКРИПТ АУДИО ЗАПИСА
СА ГЛАВНОГ ПРЕТРЕСА
ОДРЖАНОГ ДАНА 19. ЈУНА 2015. ГОДИНЕ**

Председник већа: Добар дан свима. Седите молим вас.

Председник већа отвара заседање и објављује наставак главног претреса у предмету Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине, под службеним бројем К.По2 2/14 против оптужених Жарка Милошевића и других, због кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗЈ у саизвршилаштву у вези са чланом 22 КЗЈ и других, а по оптужници Тужилаштва за ратне злочине КТО.бр.9/13 од 31.12.2013. године.

Веће поступа у неизмењеном саставу.

Председник већа утврђује да су на главни претрес приступили:

Заменик тужилаштва за ратне злочине у Београду Снежана Станојковић,

Пуномоћник оштећених адвокат Марина Кљајић.

Оптужени Драган Митровић присутан, са браниоцем адвокатом...

Ко мења? Како сте рекли?

Адв. Душан Игњатовић: Ми ћемо мењати судија, Душан Игњатовић, Бранкица Мајкић.

Председник већа: Добро.

Са браниоцем адвокатом Душаном Игњатовићем и Бранкицом Мајкић по...

А јел има пуномоћје заменичко?

Адв. Душан Игњатовић: Доставиће колега.

Председник већа: Добро,

По заменичком пуномоћјуза адвоката Војислава Вукотића, које ће доставити у року од три дана. Митровићу јесте ли сагласни да данас мењају? Јесте, добро. Оптужени Драган Лончар присутан, са браниоцем адвокатом Николом Николићем, оптужени Мирко Опачић присутан, са браниоцима адвокатом Душаном Игњатовићем, и адвокатом Бранкицом Мајкић, оптужени Мирослав Милинковић присутан са браниоцем адвокатом Радојем Алексићем, присутан бранилац окривљеног сарадника адвокат Мирјана Абдоли.

Како су испуњене процесне претпоставке за одржавање главног претреса,

Веће доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се главни претрес настави давањем завршних речи.

Главни претрес је јаван.

У смислу члана 236 став 1 ЗКП-а, врши се тонско снимање главног претреса и транскрипти аудио записа су саставни део записника о главном претресу.

Прелази се на давање завршних речи.

ЗАВРШНЕ РЕЧИ СТРАНАКА

Бранилац оптуженог Мирослава Милинковића, адвокат Радоје Алексић. Изволите колега.

Адв.Радоје Алексић: Поштовани суде, уважене колеге, даме и господо, у овом тешком процесу за све учеснике, а најтеже родбини пострадалих на овако један трагичан и болан начин, пре свега изражавам саосећајност у њиховом болу и трагедији. Оптужницом окривљеном Милинковић Мирославу ставља се на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у помагању, у вези члана 24. пре свега хтео бих да извршим једну кратку анализу, где се у наводима оптужнице јавног тужиоца КТО 9/13, од 31.12.2013. године окривљеном Жарку Милошевићу, Драгану Митровићу, Драгану Лончару, Мирку Опачићу и Мирославу Милинковићу ставља на терет да су и то првој четворици у наводима оптужнице, обухваћеним под тачком 1 и 2 оптужнице, а тачком 3 оптужнице је наведено да су сви окривљени извршили убиство 13 цивилних лица несрпске националности, прва четири окривљена непосредно, а петоокривљени, мој брањеник Милинковић Мирослав, да им је у томе помогао, тако што су дана 26.12.1991. године у Сотину и то окривљени сарадник Жарко Милошевић, као командант територијалне одбране и окривљени Мирко Опачић као председник савета месне заједнице у Сотину, у присуству још неколико лица, да су њих двојица договорно донели одлуку, последњи ред страна 4 и први ред стране 5 оптужнице. Да са списка лица за иселење хрватске националности, издвоје и попишу 13 цивилних лица и да се та лица приведу у просторије Станице милиције у Сотину, те сутрадан одведу на неку локацију и тамо да се убију, а одлуку ради одвођења и провођења, треба реализује окривљени Жарко Милошевић са појединим припадницима територијалне одбране и милиције, што овај и чини, одлази у станицу милиције, припадницима територијалне одбране саопштава да приведу 13 цивилних мештана, који тако и поступају, с тим што истог дана окривљени Мирко Опачић обавештава окривљеног Мирослава Милинковића, који се са таквом одлуком сагласио и притом у њеној реализацији помогао, уместо да то спречи, тако што сутрадан 27.12.1991. године обезбеђује посредством Драгана Тодоровића, свог члана команде, његовог заменика у то време, и даје на располагање војни камион са возачем окривљеном

сараднику Жарку Милошевићу који је са одлуком упознао Драгана Митровића, Драгана Лончара, НН „Цволета“ и још два лица, и још неколико припадника територијалне одбране. Где након тога одводе ових 13 оштећених цивила, уводе их у товарни део камиона, и регионалним путем се крећу ка Товарнику где их код неког канала ликвидирају.

Овакви наводи оптужнице су противуречни, са каснијим наводима јавног тужиоца у самој оптужници, како ћу навести да то се поуздано мора извести закључак да је оптужница у својој суштини противуречна, недоследна, а што поткрепљујем следећим неспорним чињеницама. Јавни тужилац наводи да су децембра 1991. године почеле да пристижу избеглице из Западне Славоније и да би се обезбедио њихов смештај са вишег нивоа власти области Славоније, Барање и Западног Срема, одлучено је да се становништво неспрске националности исели са тог простора и пребаци на територији под контролом хрватских власти. Са овом чињеницом окривљеног Жарка Милошевића наводно упознаје окривљени Мирко Опачић и Милорад Вишић и то дана 26.12.2001. године, а окривљени сарадник Жарко Милошевић одлази у Вуковар, где посредством Станка Вујановића обезбеђује аутобус за превоз тих људи, а истог дана окривљени Мирко Опачић саопштава окривљеном сараднику Жарку Милошевићу, наводно саопштава му, да неће сви цивили предвиђени за иселење ићи аутобусом, већ да ће се један број тих цивила о којим ће се касније на седници Савета месне заједнице договорити, да ће ићи камионом на неко место где ће тамо бити и стрељани. Дакле, на страни 4 и 5 оптужнице, јавни тужилац тврди да су Мирко Опачић и окривљени сарадник Жарко Милошевић, да су њих двојица договорно донели одлуку да се издвоји 13 лица и да буду ликвидирани, а на страни 17 оптужнице, јавни тужилац наводи да Мирко Опачић наводно саопштава окривљеном сараднику Милошевић Жарку да неће сви цивили предвиђени за иселење ићи аутобусом, већ да ће један број о коме ће се касније договорити, да ће ићи камионом на стрељање. Оваква недоследност у наводима оптужбе је потпуно јасна и видљива. При томе у оптужници је нејасно да ли је постојала претходно договорена одлука између окривљеног Опачића и сарадника Милошевића у ликвидацији наведених 13 цивила, или је пак окривљени Мирко Опачић истог дана у виду саопштења обавестио окривљеног сарадника Милошевић Жарка о тој одлуци, што би значило да окривљени сарадник Милошевић није учествовао у доношењу те одлуке, у шта се засигурно не може поверовати и не сме поверовати, већ се мора ово третирати као чиста измишљотина Милошевић Жарка.

Дакле, ово су очите противуречности у оптужници а настале су као последица тога што основ оптужнице и сви одлучујући докази, за које се везује оптужба да су базирани на противуречним, неповезаним и непоузданим исказима окривљеног сарадника Жарка Милошевића и његовим патолошким неистинама. Почев од његовог, хронолошки бих навео, од његовог првог исказа датог у МУП-у, Служби за откривање ратних злочина 03/4-1 број 2306857/09 од 29.01.2013. године, регистар први, 19/8, окривљени сарадник Жарко Милошевић првенствено наводи и тврди да су дана, по датуму, 25.12.1991. године спискове за иселење грађана хрватске националности направили Ковачевић Бисерко и окривљени капетан Милинковић, те да су истог дана око 18 сати, праве још два списка, један за иселење а један за привођење, те да треба привести неких 15 до 20 лица, како је то навео у свом првом исказу. Окривљени сведок сарадник Жарко Милошевић је ове наводе потпуно прозволно и насумично изнео приликом тог првог свог саслушања. Како је ток поступка даље текао највероватније да је неко утицао на овог сведока сарадника, те

Жарко, и да му је скренута пажња на датум 25.12., те он мења свој исказ у толико што више не наводи тачан датум догађаја, већ мења исказ па тврди да окривљени Милинковић Мирослав није био у Сотину, те наводи да му је камион дао на употребу, то јест да је добио тај камион од поручника, члана војне команде Драгана Тодоровића, правећи при том чисту конструкцију следа догађаја и чињеничног стања. Прво наводи да му је окривљени Мирко Опачић рекао да оде у војну команду код капетан Милинковића да обезбеди камионе, подвлачим камионе, употребљавајући множину, те да је овај отишао у војну команду код Милинковића који је био упознат са неким стварима од Милорада Вишића, ово дословно пише у записнику о испитивању окривљеног сведока сарадника Милошевић Жарка у транскриптима од 29.01.2013.године, страна 6, не објашњавајући при том шта је то Милорад Вишић и о којим стварима упознао капетана Милинковића, на шта се то односи на које су то ствари. Дакле, даље на страни 11 наведеног записника, од 29.01.2013.године, у транскриптима на питање јавног тужиоца: шта Вам Опачић саопштава? Окривљени сарадник Милошевић одговара: да идем да договорим, да обезбедим камион. А на даље питање јавног тужиоца: да ли је из разговора закључио да су Опачић и Милинковић били у неком контакту и да ли зна о чему се ради? Окривљени сарадник Милошевић је потпуно неповезано и без одређеног смисла дао следећи одговор: „па пошто ми је Вишић рекао да је Милинковић упознат, то сам претпоставио да зна, а и Тодоровић је знао долазити“. Понављам ову реченицу „претпоставио сам да зна, а и Тодоровић је знао долазити“. У самом контексту у формулацији реченице овај његов одговор је потпуно неповезан и без икаквог одређеног смисла и значења.

Дакле, на ово круцијално питање јавног тужиоца, окривљени сарадник одговара да претпоставља да Милинковић зна, али децидирано не тврди. Уместо њега јавни тужилац касније дефинише реченицу по свом слободном избору, диктира у записник онако како то иде јавној тужби у прилог. Међутим, и други одговори које је дао сведок сарадник окривљени Жарко Милошевић, а који се тичу везаности окривљеног Милинковића за учешће у спорном догађају око давања спорног камиона, ти одговори окривљеног сарадника Жарка Милошевића су такође потпуно неодређени, несигурни и непрецизни. Подвлачио да је окривљени сарадник наводећи да је Милинковић упознат од Вишића са неким стварима, нигде не наводи о којим се то стварима ради, шта је у питању, а што је потпуно неодређено, док Милорад Вишић који није оптужен у овој правној ствари, био је саслушан као сведок. Дакле то што је упознао Милорад Вишић Милинковића, нема никаквих конкретних узрочно последичне везе са овим спорним догађајем и Милорад Вишић као сведок даје свој исказ који је потпуно супротан и ничим подударан са исказом окривљеног сарадника Милошевић Жарка а Жарко на претпоставкама и базира своје тврдње.

Окривљени сарадник Жарко Милошевић нам даље наводи да му је камион ставио на располагање поручник Драган, и да је Тодоровић био упознат са овим чињеницама, да би при том потпуно неодређено истакао да га је окривљени Мирко Опачић послао код Милинковића да договори и обезбеди камион. Ако је окривљени Мирослав Милинковић био ван Сотина, значи није био у Сотину у моменту када је војни камион предат Жарку Милошевићу, ако је уопште тај камион припадао тој јединици, што ћемо касније то и довести у сумњу другим неким аргументима, за одвођење ове групе од 13 цивила на стрељање, како то јавни тужилац у оптужби тврди, наводећи да је посредством члана главне команде Драгана Тодоровића, који је деловао као заменик Милинковића, који је ставио на располагање територијалној одбрани тај војни камион, то је Тодоровић тренутно као главнокомандујући могао да одбије давање тог камиона, поготову што га наредба претпостављеног не обавезује да

учествује у злочину, већ напротив он је могао да одбије извршење такве наредбе и да такву наредбу спречи. Јер из те наредбе произилази злочин. Јасно произилази из наведеног да ни Тодоровић а ни Милинковић нису имали никакво сазнање да ће тај камион уколико је уопште био камион који је припадао 80-тој моторизованој бригади, послужити окривљеном сараднику Милошевић Жарку за транспорт 13 лица, те сагласно томе нису ни могли нити су имали могућности да спрече извршење тог дела. Велико питање је да ли је тај камион припадао тој формацији под контролом капетана Милинковића, или је то био камион из Вуковара. Јавна тужба припадност камиона овој војној јединици ничим није доказала, изузев просте тврдње окривљеног сарадника Жарка Милошевића.

Милинковић Мирослав као што се види из даљег тога догађаја, а што јавна тужба потврђује, у то време није био у Сотину, већ је био његов заменик Тодоровић Драган. Зашто јавни тужилац ако тврди да је Милинковић имао сазнање да ће камион послужити за наведену сврху, а то сазнање је имао и Тодоровић Драган, зашто онда у том случају није оптужио и Тодоровић Драгана. Наравно да га није могао оптужити јер га није могао довести ни у какву везу са окривљеним сарадником Жарком Милошевићем, јер веза овог официра са осталим лицима је практично непостојећа. Те би зато покушај такве правне конструкције о повезаности поручника Драгана Тодоровића са Жарком Милошевићем, био потпуно неодржив и правно нелогичан след. У својству сведока Драган Тодоровић изјави да је војска давала услужна возила на захтев територијалне одбране, да су повремено ангажовани људи, а приликом његовог испитивања у тужилаштву 26.02.2013. године, на питање Жарка Милошевића да ли се сећа да му је пре католичког Божића тражио камион, Жарко Милошевић није могао да се сети од кога је тражио камион. Можда од њега, можда од Милинковића а можда и од Јанковић Небојше, Милинковићевог заменика. Жарко Милошевић није сигуран ни од кога је тражио камион, врло неодређено у овом делу питање припадности камиона, постављајући питање, доводи у сумњу уопште своју везаност и припадност овог камиона, за ову јединицу. Па је велико знак питања да ли је уопште тражио тај камион од Тодоровића, или је тај камион негде, са неког другог места набавио. Можда из Вуковара или са неког трећег места, обзиром на врло круцијалну и битну околност да возач тог камиона никада није откривен који је био. Ако је био возач у тој јединици онда се зна његово име и презиме и лако га је било наћи. Међутим пошто тог возача нико није открио, велико је знак питања коме је уопште припадао тај камион и којој војној формацији.

Тодоровић је тада изјавио да се не сећа његовог доласка дана 24.12.1991.године, да се не сећа доласка Милошевић Жарка у команду, те да се такође не сећа, да ли му је Милинковић уопште рекао да неће бити тих дана у Сотину, те да ли га је уопште упознао са чињеницом да камион треба дати окривљеном сараднику Жарку Милошевићу за потребе територијалне одбране. Дакле, једно потпуно, потпуно несагласје, питање окривљеног Жарка Милошевића, довођење у сумњу припадности камиона и одговор Тодоровић Драгана да уопште се не сећа да је овај окривљени сарадник долазио у војну команду да тражи овај камион. Посредним путем се може закључити да окривљени сарадник Милошевић Жарко, да је камион, ако га је уопште прибавио од ове војне јединице, да га је прибавио на један волшебан начин, измишљајући при том ко зна какву потребу територијалне јединице и мештана села Сотина, јер је камион често даван од стране војске, за потребе територијалне одбране, за потребе мештана, без обзира које националности припадају, тако да би мештани села могли да припреме доношење као што је познато

и током поступка утврђено, за доношење огрева, разних усева, материјала, дрва и тако даље.

Окривљени сарадник Жарко Милошевић тврди да му је камион на употребу дао Милинковић Мирослав, посредством Тодоровић Драгана, те да су ова два лица била у блиској вези у поступку давања на употребу наведеног камиона. Ова тврда апсолутно ничим није доказа. Сасвим је сигурно да се наведено кривично дело, ако би се прихватила оваква тврдња тужилаштва, кривично дело злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у помагању, у вези са чланом 24, да се помагање једног лица врши посредством другог помагача, да то треће лице у конкретном случају посредно учествује у радњи извршења помагања. Не би био саизвршилац већ би јавном тужбом то лице као саизвршилац морало бити обухваћено. Наводимо једно чудно правно становиште које заступа овде јавни тужилац у конкретном случају. Давање војног камиона на употребу окривљеном сараднику Милошевић Жарку, даје поручник Тодоровић Драган. Обзиром да је Милинковић био одсутан, у његовом одсуству Тодоровић Драган заменик Милинковићев у Сотину, испред војне команде, при оваквој правној конструкцији онда Тодоровић Драган се појављује само као евентуални помагач помагачев, а како таквог помагача у посредној вези немамо, онда је ноторно да или је морао бити Тодоровић обухваћен јавном оптужбом, или оптужба против Милинковића не може правно опстати.

Поново бих подвукао да у оптужници као што је наведено, прво да су одлуку о ликвидацији 13 цивила, како је то наведено на страни 4 и страни 5 оптужнице, да су донели Мирко Опачић и Жарко Милошевић, потом том на страни 17 да Мирко Опачић наводно саопштава Жарку Милошевићу да неће сва лица ићи на пресељење, већ да ће одређена лица бити стрељана и да се све то дешава 26.12. Из наведеног се јасно види да ни сам Мирко Опачић није имао сазнања о намери и плановима окривљеног сарадника Милошевић Жарка о његовим плановима да изврши злочин, јер га овај прво терети да су се договорили, а после тога каже да му он саопштава, па не може и једно и друго. Или су се договорили или му он саопштава. Значи окривљени сарадник је сам противуречан, а има патолошку потребу да и трећа лица увлачи у злочин који је сам починио.

У оптужници даље за спорни дан 27.12., јавна тужба нам говори да је након што је одвежен камион и пошто је стрељано 13 лица хрватске националности, да је камион остављен испред војне команде, то је само тврдња Милошевић Жарка и да је тек после неколико дана окривљени сарадник Милошевић Жарко, тек после неколико дана срео Милинковића и по његовој причи, неповезаној опет да га је обавестио да је стрељао 13 лица. Тврдња окривљеног сарадника да је окривљеног Милинковић Мирослава срео, после неколико дана, и да га је тада питао Милинковић да ли су лешеви затрпани, па да му је Милошевић одговорио да нису и да је тада Милинковић Мирослав рекао да ће обезбедити војну машину „гредер улта“, са возачем, да се лешеви затрпају, те да му је истог дана послао возача Несторовић Радомира и да су онда Несторовић Радомир и Жарко Милошевић отишли са радном машином „гредером ултом“, да закопају ове лешеве, таква тврда окривљеног сарадника Милошевић Жарка, није ништа друго до обична патолошка лаж, а што ћу одмах овде даље доказати.

Из исказа самог Несторовић Радомира који је изјавио да му је наредбу да изравња пут, дао Бранко Тркуља а не окривљени Милинковић Мирослав, јасно је да окривљени сарадник није говорио истину, а ово тим пре што такву радну машину „гредер улт“ војска, војна формација којом је командовао Милинковић Мирослав у својој механизацији нема. Односно јединица Мирослава Милинковића окривљеног

такву машину није поседовала. Ово се провером података поуздано и са сигурношћу може утврдити. Даље сведок Несторовић детаљно описује да му је налог дао Бранко Тркуља и да је он очекивао да ће Бранко Тркуља ићи заједно са њим, да изравња неки пут поред винограда који је разорен услед пролаза тенкова, али да му је Бранко Тркуља када је Несторовић довео ову машину „гредер улт“, да му је тада Бранко рекао да ће доћи други неки његов човек и да је тада дошао окривљени Жарко Милошевић кога овај сведок није знао, те да су му касније рекли да је он-Жарко Милошевић заправо неки самозвани командант територијалне одбране. Овај сведок даље наводи да му је окривљени Жарко Милошевић рекао да иду да изравњају неку земљу, пут поред винограда, који је разорен тенковима, те да је потом окривљени сарадник Милошевић Жарко изашао из улта, стао са стране, наводећи Несторовић Радомира где треба земљу да баца, а овај сведок нам је овде на претресу децидирано објаснио да он никакве лешеве није видео, а ово је такође врло стидљиво и окривљени сарадник Милошевић потврдио. Дакле, сведок Несторовић Радомир тврди да никакве везе са Милинковић Мирославом није имао и што је засигурно тако, нити му је Милинковић такав налог дао, па се сасвим сигурно и логички закључује да је окривљени сарадник Жарко Милошевић измислио причу о разговору после неколико дана о томе да га је Милинковић питао везано за ове лешеве и тако даље. Значи војна јединица није овакву машину у својој формацији имала.

Као што сам навео види се из непосредног контакта да Милинковић и Несторовић нису имали разговор везано за ову машину. Понављам још једном да је овом сведоку наредбу дао Бранко Тркуља.

Провером доказа се може утврдити да ова радна машина не постоји у војној формацији Милинковић Мирослава. Све изнете наводе које је окривљени сарадник Жарко Милошевић изнео, а прихватио их јавни тужилац, прихватио их је као истините, сматрајући да се овом окривљеном сараднику мора поверовати, без обзира што су ти наводи недоследни и међусобно нису кохерентни, са било којим другим доказом и да се овом сведоку мора веровати, јер је наводно окривљени Милошевић Жарко самог себе теретио, то јест самог себе је теретио због настанка и појаве гриже савести. Од самог почетка овај сведок, окривљени сарадник Жарко Милошевић патолошки не говори истину. Он тврди прво да је Милинковић Мирослав правио спискове за иселење заједно са Ковачевић Бисерком, па када је схватио да та прича не може никако проћи, да су то произвољни наводи и да капетана Милинковића не може довести ни у какву везу са тим, он мења исказ. Затим тврди да га је на место команданта територијалне одбране поставио Милорад Вишић а да је то потврдио Милинковић Мирослав. Што се овде на претресу доказало као ноторна лаж, јер је он тврдио да је постављен 20., 21., 22.12., а при том никакав формално правни акт није постојао и сва испитана лица су потврдила да њега нико никада није поставио, да је он сам себе прокламовао и прогласио за команданта територијалне одбране и да је то заправо наметнуо својој околини и средини у којој је тада био.

Дакле и то је друга, то је његова друга ноторна лаж. У тим тврдњама које су потпуно неистините, он чак и прецизно даје податке наводећи да је то било по датуму 20. 21.22. децембра, да је постављен за команданта, наравно да о томе не постоји никакав акт, већ да је то његова измишљотина и фикција, али давањем тачних датума, покушава да доведе у заблуду овај аудиторјум, да је ипак он говорио истину, што наравно се види из свих доказа да није. На простору атара Сотин, окривљени сарадник Жарко Милошевић је изигравао, као што смо навели локалног силецију, прогласивши себе за команданта територијалне одбране, и како су многи овде сведоци рекли, за локалног шерифа. Будући да је у тој средини, у ратном вихору био

наоружан и да је као такав локални силеција могао је вршити насиље без икаквих санкција и терорисати мештане и хрватске и српске националности и отимати њихову имовину и материјална добра, на разне начине, без икаквих консеквенци. Приликом таквог насилног понашања и отимања имовине, окривљени сарадник је починио више кривичних дела, који по свом обиму и садржајности та кривична дела спадају у блажа кривична дела, у односу како се у обичном жаргону каже у мање злочине. Таква кривична дела и мањи злочини обично се чине из користољубља или из навике. Док се тешка кривична дела озбиљни злочини чине често из идеала и убеђења. У овом конкретном случају имамо једну супротност, овде окривљени сарадник Милошевић Жарко, да би прикрио мања кривична дела која је починио према многим мештанима у овој средини, на један врло перфидан начин у ратном подручју, користећи долазак великог броја избеглица српске националности из Западне Славоније, у месту Сотин, користећи баш ту чињеницу, а сматрајући да му се указала идеална прилика, да би прикрио своје криминалне радње, он је на један брутала и перфидан начин сам смислио ликвидацију ових 13 цивила хрватске националности, за које се претпоставља, а може се на основу осталих исказа у једном посредном смислу се закључити да је многа од ова лица претходно опљачкао, односно да је њихову имовину отео.

Ни једном од припадника територијалне одбране или лица која су са њим била присутна приликом ликвидације ових 13 цивила хрватске националности, није претходно било шта одређено саопштио или рекао о чему се ради, какав је задатак у питању, да ли је то борбени задатак или нешто друго. То се види из исказа осталих окривљених и сведока, већ је сва та лица на један врло подмукао и свиреп начин увукао у своју криминалну делатност, да би управо он био тај који је та трећа лица, која немају конкретне директне умишљајне везе са страдањем ових цивила, покушао да увуче као у своје саизвршиоце или помагаче, конкретно посебно часног капетана Мирослава Милинковића као помагача.

Јавни тужилац нам говори да је окривљени сарадник Милошевић Жарко проговорио искрено, да му се мора поверовати јер је теретио себе и да је прорадила грижа савести. Да су то моменти првенствено које је јавни тужилац у наводима своје одбране базирао. Ако говоримо о грижој савести, морамо првенствено поћи од животног доба у којем је тада био окривљени сарадник Жарко Милошевић, који је приликом стрељања 13 цивила хрватске националности у то доба био у 28 години живота. Дакле, оформљена личност, а не дечко од 17, 18 или пак 19 година, који се понео за неким емоцијама и који би овакво дело, у таквој фази свог одрастања могао починити. Приликом извршења овог злочина очигледно је да окривљени сарадник није имао никакве савести, то јест да је његова савест била потпуно слободна, те да га је напустила, а онда када је наступио моменат покретања кривичног поступка против њега, наводно почиње да му се јавља грижа савести, што је чиста његова измишљотина и профитабилна савест, да је тако назовем, ради прибављања себи повољнијег места и статуса у кривичном поступку. Тада та његова савест почиње да бива профитабилна, и он покушава управо позивајући се на постојање неке гриже савести да тргује, видећи да су у потпуности разоткривене његове злочиначке радње, и да нема куд, онда он покушава да оптужбом против трећих лица, која трећа лица немају никакве везе са његовим чинидбама и почињеним кривичним делом, а да би за себе издејствовао профитабилност и повољнији положај он почиње та лица да терети, измишљајући читаве догађаје и читаве радње у саизвршилаштву. Нико заиста не може поверовати да је код окривљеног сарадника Жарка Милошевића могла настати грижа савести и да његова савест, да тако кажем, да је прорадила, да је можда

ухваћена у неку божију библијску реч, те да он више у животу не може и неће поступати противно својој савести, или пак да је наступила некаква страст за грижом савести па га то прогања, нека врста старогиновог синдрома због насталог кривичног дела ужасног које је починио. Не, заиста таква трансформација личности код овог окривљеног сарадника заиста није могла тако одједном настати.

Приликом његовог присуства на претресима овде смо сви присутни били ни једног тренутка није показао својом мимиком, покретима, душевним стањем, својим погледом или било чиме другим да се саосећа са својим жртвама и да испољава искрено кајање приликом помињања злочина које је починио. Код њега је постојала једна потпуна психичка долофреничност и неосетљивост. Са тог разлога ми сви браниоци у поступку смо предложили да се изврши неуропсихијатријско вештачење окривљеног сарадника Жарка Милошевића и да се утврди психичка подобност овог окривљеног да ли код истог постоји склоност ка конфабулацијама, те да ли можда именовани болује од „Ханс аспергеровог синдрома“ или пак постоји неки латентни психосоматски поремећај са благом дозом халуцинације. Ово наводим јер одбрана окривљеног Милинковић Мирослава сматра да је суд посматрајући окривљеног сарадника Милошевић Жарка непосредним опажањем морао ех офисіо да спроведе тражено вештачење и вештачи овог окривљеног јер се он јавља у својству сарадника, а на његовим исказима првенствено тужилац базира своју оптужбу.

Што се тиче исказа осталих саслушаних сведока навео бих да су многи сведоци потврдили да се у месту Сотин и поред постојања контролних пунктова кретања возила, да су возила могла да се крећу поред њих и без посебних контрола. Посебно бих то навео да када је у питању неко ко се представљао за команданта Територијалне одбране, да таква врста контроле за такво лице сигурно не би важила. Ово нам је јасно на претресу и сведок Никола Лончар изјавио да се поред контролних пунктова могло пролазити, није се могло проћи до Шида или негде даље, али ту у околним тим местима да су несметано могли пролазити. Посебно наводим када је у питању самозвани односно код људи у представи њиховој командант Територијалне одбране.

Такође бих напоменуо и сведочење Винка Тркуље од 23.12.2013. године који приликом саслушања изјављује да је окривљени Милинковић Мирослав штитио подједнако и Србе и Хрвате што управо одражава личност и карактер окривљеног Милинковић Мирослава да је био коректан и према једнима и према другима односно припадницима свих националности у Сотину. Овакав истоветан исказ о личности и карактеру капетана Милинковића говори и сведок Несторовић Радомир који каже истоветно да је Милинковић штитио и Србе и Хрвате, да је помагао и једнима и другима, па се заиста мора поставити питање како би такав частан човек у једном моменту када штити и једне и друге, када тежи да много не улази у односе локалне самоуправе одједном постао монструм и дао камион за транспорт за стрељање ових 13 цивила. Такве тврдње окривљеног сарадника заиста се не могу узети у обзир.

Такође, сви наводи су потпуно у исказу окривљеног сарадника који се тичу Милинковића, су потпуно произвољни и измишљени, а након излагања и оцене понуђених доказа које је јавни тужилац предложио морамо да се осврнемо, зашто јавни је тужилац затражио тако свирепе и драконске казне у односу на ове окривљене, иако се поуздано и са сигурношћу не могу довести у било какву узрочно последичну везу са чинидбама окривљеног сарадника Милошевић Жарка. Често се догађа да када се утврди постојање неког злочина да се тада у свести грађана јавља потреба да се за наведени злочин пронађен извршилац и да се приведе лицу правде али да при том се мора водити рачуна што је веома опасно да се у претераној жељи и

намери да се злочинац казни, да се у таквој намери са почињеним злочином у везу доведу и људи који нису учествовали и који немају никаквог директног учешћа у извршењу тог злочина. Ова опасност се увек јавља код сваког суда и код сваке жеље да се починиоци односно да се злочин расветли и починилац казни. Злочин може постојати ако кривца нема, али не може постојати кривица да нема злочина, нема кривца ако нема злочина, а оно што би посебно молио суд да се при оцени изведених доказа у овом процесу руководи светим правилом *in dubio proreo* јер је овде све на бази претпоставки и на бази неких полуистина, неповезаних тврдњи окривљеног сарадника Жарка Милошевића. Морам навести да је јавни тужилац затражио високе драконске казне управо са тог разлога, да би на неки начин вршио један психички утицај на суд, да би издејствовао неку врсту компромисне правде, чак и ако би неко невин био оглашен кривим сматрајући да се тиме постиже нека правна равнотежа, равнотежа правде, па без обзира што у целости злочин није довољно расветљен, а имамо само исказ овог окривљеног сарадника Милошевић Жарка.

Након изречене пресуде, то бих још и навео, да се правда у већини случајева смири, али људи који нису у директној вези са механизмима правде увек се питају да ли је пресуда била одговарајућа, да ли је била оправдана. Сумња тог обичног човека заправо представља неку врсту Апелационог суда пред којима се не морају оправдавати само окривљени већ и сви они који су учествовали у овом поступку, па са тог разлога молим овај цењени суд да то има у виду приликом доношења своје одлуке.

Имајући у виду све напред изнето, ја као бранилац окривљеног Милинковић Мирослава сматрам да током поступка није поуздано на несумњив начин и са сигурношћу утврђено да је Милинковић Мирослав починио дело које му се ставља на терет помагањем, пре свега његов однос са окривљеним сарадником Жарком Милошевићем какав је био, није био у Сотину, посредством другог се наводи да је извршио кривично дело, на питање које је упутио окривљени сарадник Милошевић Жарко Драгану Тодоровићу неодређено не зна од кога је тражио камион, није доказано коме је камион припадао, да су све то неки аргументи који указују да Милинковић Мирослав није починио дело које му се ставља на терет, те предлагем да га са тих разлога суд ослободи. Напомињем поново да се из исказа сведока Тркуље Винка види да је Мирослав Милинковић штитио и једне и друге подједнако, да је истоветан исказ дао Несторовић Радомир што управо одражава личност овог окривљеног.

Навео бих, по својој природи окривљени Милинковић Мирослав је човек инжињер, који је завршио војно-техничку академију, породичан човек, отац двоје деце, неосуђиван, честит, смирен, без икаквих испољавања страсти, како у време немиких догађаја 1991. године тако и данас, да са свих тих разлога имајући у виду његову личност, његов карактер, суд мора поверовати његовом исказу, да у наведеним догађајима није починио нити је имао било какву представу да ће се то дело учинити, те са тог разлога није могао ни да реагује да спречи извршење дела јер није знао шта окривљени сарадник Милошевић Жарко спрема, те са тог разлога није могао ни реаговати.

Предлажем да га суд ослободи кривичне одговорности. Захваљујем.

Председник већа: Хвала лепо колега Алексићу.

Бранилац окривљеног сарадника адвокат Мирјана Абдоли. Изволите.

Адв.Мирјана Абдоли: Прво бих изразила искрено саучешће породицама трагично настрадалих мештана Сотина у јесен и зиму 1991. године.

Тужилаштво за ратне злочине је 28.06.2013. године са оптуженим Милошевићем склопило споразум о сведочењу из члана 321 Законика о кривичном поступку. Тај споразум се базира на писменој изјави оптуженог од истог датума. Од склапања споразума до закључења доказног поступка пред већем дошло се до нових сазнања везано за догађаје који су обухваћени оптужницом и то првенствено на основу извештаја вештака медицинске струке, али ни у ком случају нису оповргнути наводи из исказа који је саставни део тог споразума, па тако и даље постоје услови да се тај споразум одржи на снази што би био и мој предлог као браниоца овде оптуженог.

У члану 4 тог споразума је предвиђено да ће суд након окончања поступка донети одлуку о трошковима поступка па бих подсетила да је оптужени на припремном рочишту дао податке да је незапослено лице, да живи са супругом и ћерком, а његова ћерка обзиром на свој узраст и на прилике које владају у месту њиховог пребивалишта је приморана да се школује изван места пребивалишта, па би обавезивање оптуженог на плаћање трошкова поступка довело у питање његово издржавање и издржавање његове породице, из ког разлога предлажем суду да га ослободи плаћања трошкова поступка. Хвала.

Председник већа: Хвала лепо колегинице.

Оптужени Драган Митровић, изволите за пулт, укључите само микрофон.

Митровићу Ви сте чули завршну реч свог браниоца прошли пут да ли је прихватате, имате ли Ви нешто да додате у завршној речи?

Опт.Драган Митровић: Прихватам завршну реч свог браниоца у потпуности је подржавам и сам бих укратко пар речи рекао.

Председник већа: Реците.

Опт.Драган Митровић: Наиме, ја сам овом оптужницом оптужен под тачком 1 и под тачком 3. Под тачком 1 оптужен сам да су 25.10.1991. године приликом претреса терена, да су ликвидирани два лица. Конкретно за те ствари, оптужница се заснива на изјави сведока то јест не сведока на изјави окривљеног сарадника. Насупрот томе ја сам суду доставио две изјаве то јест две потврде где се види са чије стране сам ја постављен и од када се налазим у том месту. Такође исто насупрот изјаве сарадника задњег дана доказног поступка медицински вештак је овде потврдио изјаве вештака из Хрватске који каже да се покојна Снежана Блажевић, да је убијена то јест да је преминула непознатом смрћу, узрок смрти непознат и да је преминула 01.10., значи да се врло разликује од изјаве тог сведока сарадника. Такође за друго лице које се наводи у тачци 1 оптужнице Стјепан Штер каже умро природном смрћу негде отприлике 25.10. можда а може да буде и касније. Значи да се материјални докази уопште не поклапају са изјавама сведока сарадника. Даље током овде доказног поступка тужилац је покушавао ту са неким сведоцима нешто да докаже моје присуство у том спорном времену, конкретно око тачке 1, у том месту, мада се јасно видело из изјава тих сведока да, што је јако битно, јако је занимљиво да све и један сведок кога је тужилаштво предложило да се налази на листи оптужених под

истим предметом у Хрватској. Ни један сведок није неко лице које није било обухваћено оптужницом Хрватске, и ја мислим да такви сведоци не знам колику вредност имају, и шта ја знам, уколико се налазе као окривљени мислим да не могу да буду као сведоци, док се рецимо у том предмету у Хрватској испитало 50 можда чак и 100 сведока различите националности и хрватске и српске, и нико ни у једном контексту није поменуо моје име, нити да сам био присутан, нити да сам био сведок, нити да сам био окривљени, нити ништа.

Даље што се тиче тачке 3, тачка 3 ме терети да сам спорног дана 27.12.1991. са више лица одвели та лица, учествовали у њиховој ликвидацији и шта ја знам. Опет се прича сазнива искључиво на изјави сведока сарадника. Ту причу делимично и потврђује Лончар који је опет донекле изменио ту своју изјаву. Он дечко лепо је изјавио овде кад му је речено моје име звучало му је познато, значи кад му је речено, неко му је рекао јел` био Драган ил` је био овај, е кад сам видео човека ја више не могу сад да кажем да ли је то тај човек или није. Сви смо ми били обучени слично, сличних година, вамо тамо. Значи ја знам да сам га негде видео, е сад дал` сам га видео ту поред камиона или сам га видео поред пута, или сам га видео на пункту, значи остало је недоречено. Дакле искључиво се опет заснива на изјави окривљеног сарадника. Док опет насупрот томе медицински вештаци из Хрватске и вештак наш који потврђује то њихово вештачење лепо каже неоспорно је да је тих 13 лица стадало да су то та лица која се наводе, али искључиво конкретно само за два лица се може навести да су лица страдала од рана ватреним оружјем, док је за сва остала лица узрок смрти непознат. И такође помиње 25.12., помиње 26.12., помиње 27.12. Значи докази говоре супротно томе што прича тај сведок сарадник.

Мало о том сведоку сараднику, ко је уствари тај сведок сарадник. То је значи као што већина овде и браниоца и окривљени и сведока рекло један човек локални шериф, кабадахија сеоски који је имао своју екипу, који је радио тамо шта је хтео, како је хтео, са којим сам ја дошао у сукоб више пута, вербални сукоб не физички, што је и он сам у нашем суочењу признао изјавио, значи да се ми баш нисмо подносили. Даље, човек је нанео много зла, значи зулума и лицима хрватске националности и лицима српске националности, ту оптужницу су из Хрватске проследили нашем тужилаштву, наше тужилаштво је почело да ради на томе, притегло га је, обруч се стего. У том Сотину није нестало 13 или 15 лица, у том Сотину је нестало 70, 80 лица, значи ја сам читао о томе у медицијима у тој хрватској оптужници, уценили су га, склопили су договор као што су покушали и са мном што сам ја вама детаљно навео на почетку суђења, значи још у лето 2011. године истражитељи су дошли понудили дилове, дај ти нама реци ово, реци нам оно, ми ћемо теби ово, вамо-тамо, људи немам шта да вам кажем не располажем таквим информацијама. И да сам хтео нешто нисам могао нити ја нити било ко од ових окривљених, зашто, кључна ствар је била лешеви, где се налазе лешеви. Ко је од ових људи знао где се налазе лешеви. Нико, нико није ни знао ни ко је све убијен, а још мање где се налазе. Значи човек који је све знао који је све организовао, све одрадио, притиснут сатеран уза зид, смислио је причу, слушај реши нам ово, за ово друго нећемо да те питамо, нећемо ти ништа и одрадио и тако је тај договор склопљен. Моја претпоставка, значи, а што се видело опет током доказног поступка, рецимо конкретно говорим о тим осталим неким сведоцима који су опет били притиснути и уцењени на неки начин од стране тужилаштва, било је оно слушај ти се налазиш овде на оптужници, ал` ај` ти нама сад потврди ово, реци нам ове ствари, па ми тебе нећемо да дирамо. Конкретно то се видело током доказног поступка кад је тужилац упорно по 5, 6 и по 10 пута постављао исто питање сведоку у различитом контексту,

сугестивна питања, све док га није навео на оно што је он хтео и одговором којим је био задовољан - е видите то је оно што си рекао у истрази. У истрази наравно рекао си оно што сам ја хтео и то је то.

Толико, значи не осећам се кривим ни по једној тачци ове оптужнице, сматрам да ће веће да сагледа све ове чињенице, све ове доказе и да правилно пресуди у томе. Хвала вам.

Председник већа: Хвала лепо Митровићу. Седите.

Оптужени Драган Лончар, изволите Лончар. Чули сте реч свог браниоца прошли пут односно претходних дана, да ли прихватате завршну реч, имате ли Ви шта да додате?

Опт. Драган Лончар: Прихватам у потпуности завршну реч свог браниоца и имам да додам, не бих сад ту, већ је доста све речено и у вези окривљеног сарадника и у вези свега тога, ја бих рекао кратко да све што се тиче ових догађаја, што се тиче тачке оптужнице у којој сам ја оптужен у вези свих тих догађаја ја сам рекао све што сам знао, искрено сам одговарао и у току истраге и у току овог поступка, рекао сам све како је било. Искрено речено, жао ми је што сам уопште био део свега тога што се то десило, жао ми је тих људи, жао ми је и њихове породице, али ја то нисам урадио, ја ником никакво зло нисам нанео. То је све.

Председник већа: Добро. Хвала лепо Лончар.

Оптужени Мирко Опачић. Изволите Мирко. Чули сте завршне речи својих бранилаца, јел` их прихватате?

Опт. Мирко Опачић: Чуо сам завршне речи, прихватам све што су они рекли.

Председник већа: Имате ли Ви нешто да додате, јел` се осећате кривим или не?

Опт. Мирко Опачић: Па, ја се не осећам кривим јер ја овде не препознајем у изјави оптуженог сарадника Мирка Опачића, у таквој његовој изјави, јер то није Мирко Опачић прави. Мирко Опачић је био председник Месне заједнице. Мирко Опачић се трудио, Месна заједница значи да крене живот у селу. Није Мирко Опачић размишљао да неког треба убити. Мирко Опачић је примио на хиљаде избеглица, све преко мене, мислим преко мене, они су сви код мене јављали, ја никаква упутства нисам имао, ја сам био жртва у овоме рату. На крају, то ми је изгледа велики био и минус, јер ја сам и сада постао велика жртва. Тај господине што је мене оптужио, он је уништио многе хрватске породице, на жалост успео је и мене да уништи. Ја се кунем свим својим фамилијом том да ја то нисам направио, јер ја никакви разлог нисам имао да ја ставим 13 људи што кажу на списак. Онда он ту измишља, рецимо није то једно само измишљање, каже измишља Мирко Опачић је рекао погинуо му је друг треба све Хрвате убити. Никада то нисам рекао, то није мој речник, ако их треба све убити, значио био је Ива „Каубој“ њега одвајамо на страну, ево ти Жаре убијај кога хоћеш, имало је пун аутобус људи Хрвата, два аутобуса, могао их је све убити јер је добио дозволу од Мирка, шта ће мени списак. Па на том списку пола људи је било мени ближе и ближи сам с њима био него са њим. Ја никада с њим нисам имао

контакт, сам је овде рекао да му никакву наредбу дао. Како сад ја одједном одлучујем иди уби 13 људи, за чега. Плус то, тужилаштво, не знам ја их којих разлога, ни тих 13 није било на списку. Ја читам ту његову изјаву где га наводе па каже како овај Крешимир Ђукић је ту, каже на том кад он није био на списку. Нема везе није то битно каже, ја разговарам са људима па каже свеједно ти је 12 или 13 теби је свеједно. Мени није свеједно, можда је Тужилаштву свеједно да ли 12, 13, мени није. Чули смо ми и овде сличан случај, госпођа адвокат оштећених она је каже чула како је Мирко на неком измишљеном састанку рекао како те три жене треба каже, њих треба ставити на списак и убити јер оне пуно знају. Три жене, овде је речено две жене, те две жене нису убијене што су оне пуно знале. Е сад долазимо до онога правога разлога, каже признао је све, шта је признао да је убио, па морао је кад је био на крају, ал` га нико није ни питао зашто те две жене, те две жене су силоване, господин тај Милошевић и екипа. Ови људи су побијени зато што су пљачкани и они никако нису смели отићи у аутобус јер би били за њега тежи сведоци него ови што су отишли. Значи ови што су отишли сведочили су о њему све и о мени су, хвала им што су тако о мени сведочили, значи никога ни увредио ни ништа, он је урадио шта је урадио, е сад треба овде да буде организација, треба то да буде да је то све било тако неко се договарао. Најтеже ми пада рецимо ова њега реч кајање. Он се каје од '91. већ, кад је то направио он се кајао, па се он сетио, можете мислити он се сетио како сам ја био тужан кад је погинуо мој друг Миодраг Мацура. Не сећа се, пазите то је било прије 22 године, не сећа се с ким је убијао, то је овде изјавио, значи није коначан списак људи који су убијали, не сећа се ским је преносио посмртне остатке. Знате какав је то доживљај мислим боље да не причам, не зна ским је био, а он их је купио, они су се договарали, не зна. Зна Мирко кад је тужан, па сви су били тужни кад је Мацура Миодраг погинуо, јер Мацура Миодраг јесте био мој друг, једино је ту у праву. Код Мацура Миодрага оца мислим то није наведено али морам рећи ја сад то је мени задња шанса да кажем, можда ово ми није ни речено да кажем али рећи ћу, су се окупљали Хрвати, јер кад је пуно војске, они су се окупљали код Мацура Обрада оца коме, значи њему је син погинуо и код њега се сакривају Хрвати, и Мирко Опачић одлази код Мацура Обрада и ја видим све те Хрвате који су, ту је и Јања Рагуж, ту су и Микулићи, ту су и Хајди, они су код њега. Шта да раде, каже им човек - предајте се војсци. Стјепан Микулић одлази кући и фамилија, и замислите случајности њега кући налази Жарко Милошевић, откуд баш он, изјава госпође Микулић, није моја ја не лажем, ја шта говорим, говорим са покрићем. Нормално одмах се узимају паре одвози се Стјепан Микулић, не враћа се он. Ја не тврдим ништа шта је он радио даље, госпођа изјављује он се не враћа више, није међу живима. Није га Мирко дао му дозволу ту. Има једна реченица која ми исто јако, однос његов, каже сазнаје, пази он сазнаје - сазнајем да је ухапшен Кушић Марин, одлазим, ја одлазим у полицију, не пита ни Мирка Опачића, не пита ни команданта, никог он не пита, узима Марина Кушића одводе га на Дунав, убија га шта мислиш јер имо је пиштољ тамо неки сакривен, у својој истрази, убио га је Вељко Васиљевић, пребацује на Вељка Васиљевића. Касније је утврђено то шта је утврђено. Е то је тај, он је то, а ја сам овај, и Мирко Опачић понављам, и шта је још, каже он се каје и на крају не знам ово нема смисла, он да се каје, он би сад овде дошао и лепо реко и онда би се мени извинио, прво мени па онда свима овде осталима да то није истина. Он да се каје госпођо, ја укључим тај несретни овај „фејсбук“, укључим „фејсбук“ на „фејсбуку“ фамилија Милиновић из Бача, кад ја видим на слици, мислим страшно ми је било, ја видим господина Милошевића он толко тугује он кува чорбањац, јел` сад ту треба чорбањац да буде они су се лепо скупили и они ће сад ту јести. Он се толико каје, мене се само

чуди после свега што је направио и после тих силних преношења како је он нормалан, ја нисам за ове две године, ја сам платио највећу казну овде за ништа. Мирка Опачића не треба казнити за оно што није направио, а није направио, Мирка Опачића треба да се казни зато што је пришао тој Месној заједници, што је покушао да помогне да то село крене, што је покушао да вратим избеглице нашу децу и жене, е ту га треба казнити, а за ово не. Е толико.

Председник већа: Хвала лепо.

Оптужени Мирослав Милинковић, изволите.

Опт.Мирослав Милинковић: Поштовани суде у потпуности се слажем са изнешеном одбраном мог адвоката, а ја би само нешто пар реченица још додао што ми је остало од завршне речи тужилаштва. Тај дан ми је онако један од тежих у мом животу. После саслушаних сведока овде који су продефиловали, они су сви сведоци суда и сведоци тужилаштва, ни један није сведок одбране. Ми на почетку истраге односно суђења покушали дати неке људе из састава моје јединице који би дали и бацили неко светло на рад и ангажовање јединица, међутим они су из неког разлога нису прихваћени, нисам право да вам кажем ни придавао нешто значај томе, ништа они не би пуно допринели томе, него рецимо један би објаснио како се планирано користе одсуства односно викенди у војним јединицама, други који су медицинске струке они би објаснили да ли смо игнорисали некад захтеве становника Хрвата за потребама збрињавања, лечења или нешто слично, одлазак у већу здравствену установу да би се изашло у сусрет неким потребама лечења, исхране, снабдевања и тако. То сам хтео, јер ти људи из мог састава су тако својим како да кажем, формацијским местима били везани за село. Мени је овде тешко пало после сведочења да тужилаштво и даље се веже за изјаве сведока иако је сведок конкретно Несторовић Радомир којег ја нисам познавао и на почетку сам рекао да у свом саставу немам инжињеријске машине, конкретно машину улт да не могу по имену да се сетим а нисам могао гарантовати, јер тешко је имена се сетити било којег свог резервисте, али човек је овде изнео да је јединица из Обреновца да је инжињеријски пук са својим задатаком рашчишћавања рушевина размештена у селу Сотин као и још пар јединица. Његово сведочење сте саслушали, међутим тужилаштво у завршној речи и даље узима изјаву сведока Несторовића да сам ангажовао њега и улт за посао који му је наложен. На самом почетку тешко ми пада рецимо изјава односно констатација каже моја одбрана је неоснована, заснива се на противречности оптуженог. Па како може да буде моја одбрана него да кажем није то истина што човек говори и што је износио и што смо саслушали све ово време овде. Ја јесам тамо био, ја сам чак можда и без потребе рекао да сам можда одобрио камион, али ако нисам био ту, значи да је преко неког од мојих потчињених камион дао, није то дат камион један пут, дат је ко зна колико пута, али не за то за шта је искориштен. И то и сада стојим иза тога и никада нећу прихватити то што ми се покушава ставити на леђа. Некако ми је, мислим ово дође као моја одбрана него, током једног од саслушавања један од тужилаца не могу сада више да се сетим имена, после искључивања ових инструмената, каже господина ја ћу бити сретан кад Ви докажете своју невиност. Како да докажем у шта и он сам зна да, како, видите ја немам ни једног свог сведока, да имам сведока било кога значи да сам повезан са нечим, да сам са нечим учествовао, па би тај сведок или потврдио, или оповргао, или ме довео у везу са нечим сличним. Поред ових сведока који су овде саслушани познато вам је да

су саслушани сведоци у Жупанијском суду у Осијеку и у Вуковару. Нигде нико од саслушаних људи ни једну ружну мисао није изрекао о мени и мом раду и припадницима моје јединице током боравка на ратишту у Вуковару односно у том делу Сотина. Ја још сам једном понављам човека живот понесе тамо где не може ни да сања, тако је и мене довео у ове просторије, из ове коже у другу не могу, само би волио да се прихвати и да се зна и чланови породица оштећених да ја те људе нисам познавао, да ничим нисам допринео ни одабиру ни по имену ни по старосној структури, ни по чему, једноставно нисам знао за то. Хвала Вам, ја немам више ништа.

Председник већа: Хвала лепо.

Адв.Радоје Алексић: Само једну реченицу, судија, везано за ову констатацију да он треба да докаже своју невиност. Па претпоставка невиности постоји, тужилац треба да докаже његову кривицу.

Председник већа: Добро. Хвала лепо.

Има ли још неко нешто да дода? Нема.

Како више нико нема ништа да изјави, објављује се да је главни претрес закључен.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

ОБЈАВЉИВАЊЕ ПРЕСУДЕ заказује се за **26. јун 2015. године у 10,00 часова у судници број 4**, што се присутнима саопштава и има им служити уместо позива.

Довршено у 10,51 часова.

Хвала вам лепо.

Записничар,

Председник већа-судија